

РЕШЕНИЕ

№ 36800

гр. София, 07.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 21.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на
прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **11350** по описа за **2024**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс
(АПК) вр. 84, ал. 3 вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на Ф. Д. Б., [дата на раждане] в провинция Д., Сирийска арабска
република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 10566 от 08.10.2024 г. на
председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), с което е
отказано да ѝ бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България
поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се,
че при постановяването му са допуснати съществени нарушения на административно
производствените правила и противоречия с приложимия материален закон. Според
жалбоподателката, в нарушение на изискванията на чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ
административният орган не е обсъдил всички относими факти към личното ѝ положение и
данните за актуалната обстановка в района, в който е живяла до напускане на държавата си по
произход. Застъпено е становище за необоснован отказ на административния орган да приложи
основния принцип в бежанското право - „забрана за връщане“, регламентиран с разпоредбата на
чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. В този аспект, са изложени твърдения за наличие на основателни опасения от
преследване при връщане в държавата по произход, относими към разширителното тълкуване на
разпоредбата на чл. 15, б. «в» вр. чл. 2, б. „д“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април
2004 г., дадено с решение от 30.01.2014 г. на СЕС по дело C-285/12, според което личният елемент
на засягане може по принцип да се счита за установен, ако в държавата по произход или в
съответен регион, в който ще бъде върнато лицето насилието е в такава висока степен, че самото

пребиваване в този район е заплаха за живота и сигурността му. С тези аргументи е обоснована тезата за наличие на основания за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ. От съда се иска да отмени оспореното решение и да върне преписката на административния орган със задължителни указания по приложението на закона.

В съдебното заседание кандидатът за закрила лично, със съдействието на преводач от арабски език и на процесуалния си представител – адв. Т. Л., САК поддържат искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Като основна причина да напусне държавата си по произход жалбоподателката сочи несигурната обстановка в района, в който е живяла и преживяното физическо нападение от терористи заради изповядваната християнска религия. В този контекст споменава, че двама от братята на съпруга ѝ са убити в А. от «Ислямска държава» преди около 5 – 6 години. Заявява, че е влязла в България с валидно издадена виза от Посолството на С. в Л.. Уточнява, че единственият ѝ син към момента живее в [населено място], Германия и има предоставен хуманитарен статут, а сестра ѝ е в А. и също е с предоставен статут. Изразява надежда да получи закрила в България, за да може да се събере със съпруга си, който е пенсионер и продължава да живее в Д., провинция Д.. В писмената си защита (л. 87 – л. 88) адв. Л. се позовава на отправения призив от Върховния комисар на ООН за бежанците в публикувана на 16.12.2024 г. позиция да не се връщат насилствено сирийски граждани и бивши обичайни жители на С., включително палестинци, които са пребивавали на територията на С., и да бъде гарантирано правото на граждански, бягащи от С. да търсят убежище, включително да се зачита принципът „забрана за връщане“ при обективно отчитане на всички относими факти за положението в държавата по произход.

Ответникът, чрез процесуалните си представители – юрисконсулт Т. Г. и старши юрисконсулт М. К. оспорва жалбата като неоснователна и счита, че следва да бъде отхвърлена. Застъпва становище, че в конкретния казус изводът за липса на основания за приложение на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е съответен на материалния закон и на неговата цел. Позицията се базира на данните от представената в съдебното производство актуална справка относно общественото икономическото положение в С., изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС, а и на приложените към административната преписка. Сочни, че изповядваната религия не е достатъчно основание за предоставяне на международна закрила доколкото липсват обективни данни, въз основа на които може да се приеме наличен реален риск от преследване при връщане на кандидата за закрила в държавата по произход.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за потвърждаване на решението на председателя на ДАБ – МС като издадено от компетентен орган в предписаната от закона форма при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София-град, въз основа на приложените доказателства, становището на страните и съгласно правомощията по чл. 168, ал. 1 вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано по молба на Ф. Д. Б., [дата на раждане] в провинция Д., Сирийска арабска република, гражданка на С., заведена с вх. № В-13-859 от 26.07.2024 г., рег. № УП 6826 от 26.07.2024 г. по описа на РПЦ – С. при ДАБ – МС (л. 49, л. 62), съдържаща искане за предоставяне на международна закрила в Република България.

Самоличността на жалбоподателката е установена въз основа на валидно издадени документи от Министерство на вътрешните работи на Сирийска арабска република – лична карта и паспорт № [ЕИК] със срок на валидност 04.07.2028 г., с приложен превод на български език (л. 38 – л. 42). Попълнени са Евродак дактилоскопна карта (л. 58) и регистрационен лист (л. 60 – л. 61 и л. 50). Жалбоподателката Ф. Б. е информирана на разбираем за нея език в присъствие на преводач (л. 59)

за процедурата, която ще се следва в производството по молбата за закрила, за правата и задълженията, които има, както и за последиците при неспазване на задължения, включително и при отказ да сътрудничи на органите на ДАБ – МС. Уведомена е и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци, търсещи закрила в Република България (л. 48 – л. 51, л. 52 – л. 53).

На 02.08.2024 г. в присъствие на преводач от арабски език е проведено интервю с чуждата гражданка, документирано с приложения към преписката Протокол (л. 43 – л. 46). В същия е отразено, че Ф. Б. е напуснала държавата си по произход на 12.06.2024 г. в посока Л., за да получи предварително одобрената туристическа виза за България. След едномесечен престой е пристигнала в И. със самолет, а след това с полет до С. е влязла на територията на България. Посрещната е от сина си, който е пристигнал с тази цел от Германия. Наели жилище под наем (Договор за наем от 15.07.2024 г. – л.33 – л. 37), в което живели около месец и половина, и след като изтекъл срокът на туристическата ѝ виза, жалбоподателката депозирала молбата за закрила. Заявява, че това е второто ѝ идване в България. За първи път е дошла през 2022 г., за да се види със сина си и след кратък престой около 20 дни се върнала в С., заради влошеното здравословно състояние на съпруга си. При това си посещение не е подавала молба за закрила. Сочил, че след завръщането си в квартала, в който живеят – Д., населяван от различни религиозни групи, е била нападната от двама мъже, които са я обиждали, наричайки я «неверница», а синът ѝ е напуснал страната, след като е бил засегнат от шрапнел, движейки се по улицата докато се прибира от пазар. Жалбоподателката е отрекла да е член на религиозна организация, общност или секта, а и да е членувала в политическа партия или организация. Заявила е, че не е арестувана нито в държавата си по произход, нито в друга държава. Посочила е, че в района, в който живеят има чести случаи на отвличания и кражби за откуп, а неин братовчед е станал жертва на подобно посегателство, защото не е бил платен искан откуп. Ф. Б. е заявила, че не знае кой контролира района, в който живеят в С., но изпитва страх, че при връщането си отново може да стане жертва на нападение или отвличане. По отношение на съпруга си е посочила, че е на 65 г. и е от [населено място]. Имат църковен брак от 1993 г. Родители са на един син, който е в Германия. Заявила е, че е работила като фризьор и в магазин за стоматологични материали. Твърди, че се страхува от случващото се в страната ѝ, въпреки че е отрекла лично спрямо нея да са отправяни конкретни заплахи или пък да е имала проблеми с официалната власт.

Към преписката е приложено становище от Специализирана дирекция «М» на Държавна агенция «Национална сигурност» - рег. № М-14324 от 10.09.2024 г. (л. 25), в което е посочено, че ако кандидатът за закрила Ф. Д. Б. отговаря на изискванията на ЗУБ, ДАНС не възразява да получи закрила в Република България.

Към административната преписка са приложени две Справки, изготвени от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС относно актуалната към 26.09.2024 г. политическа и икономическа обстановка в държавата по произход, положението на християните и отношението на официалните власти към лицата сменили религията си (вх. № ЦУ-2014 от 26.09.2024 г. – л. 17 – л. 19) и относно състоянието на сигурност в районите на Д., Х., Х., К., Л. и Т. и действащите въоръжени групировки на територията на тези райони (вх. № ЦУ-1852 от 27.08.2024 г. - л. 20 – л. 24).

След преценка на представените доказателства по преписката в Становище рег. № УП 6826 от 03.10.2024 г. (л. 16) интервюиращият орган е направил предложение да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката Ф. Д. Б..

С оспореното в настоящото производство Решение № 10566 от 08.10.2024 г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 във вр. чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, е отказал да

предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на кандидата за закрила като е приел, че Ф. Б. не е имала проблеми, основани на етническата си принадлежност, включително и с официалните власти, армията или полицията. Възпроизведени са твърденията ѝ по време на интервюто, че не е била задържана, арестувана, съдена или осъждана, както и че не е заплашвана лично и не ѝ е оказвано физическо или психическо насилие в държавата по произход. Позовавайки се на § 70 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН, административният орган е посочил, че принадлежността към определен етнос обикновено не е достатъчно съществено основание, за да се предостави статут на бежанец, а за установяване на обстоятелствата, визирани в чл. 8 от ЗУБ е необходимо наличие и на личен елемент. Данните за личното положение на кандидата са анализирани и според критериите за преследване, въведени с разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, както и по смисъла на чл. 1А от Женевската конвенция, като е прието, че в изложените причини за напускане на държавата по произход не са обективирани твърдения за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или съдебни мерки, които са били насочени лично спрямо кандидата за закрила или членове на семейството му, и в този смисъл не съществува риск и от бъдещо преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ. Обърнато е внимание на изповядваната религия – прието е, че макар и различна от официалния ислям, също не представлява достатъчно основание за предоставяне на статут на бежанец. Твърдяното нападение и отправените обиди, за които е съобщила по време на интервюто жалбоподателката Ф. Б., са оценени като инцидентен случай с неизяснени мотиви, от който не могат да се правят изводи за целенасочено преследване, а и за използване на дискриминационни мерки, насочени лично към нея по причина – религиозна принадлежност. В този аспект, административният орган се е позовал на данните от Справката, изготвена от Дирекция «Международна дейност» от 26.09.2024 г. за актуалното положение в държавата по произход (л. 17 – л. 19) - Конституцията защита всички религии и гарантира свободата на извършване на религиозни ритуали, стига да не нарушават обществения ред. Посочено е, че в С. няма официална държавна религия, въпреки че «Ислямът е религията на президента на републиката», а приемането на друга вяра освен исляма е нормативно забранено. Цитирани са предоставени от американското правителство статистически данни, според които 10% от населението на С. изповядва християнска религия. Отчетена е съществената разлика с данните от други източници, според които този дял от населението е значително по – нисък – около 2,5%. Уточнено е, че християнски общности има в Д., Х., Х., Х. и Л., близките им околности, както и в Х.. В мотивите на обжалваното решение е отразено, че актуалните Насоки за С., публикувани от Агенцията на ЕС за убежището сочат липса на данни за нападения срещу християни в контролираните от официалното сирийско правителство райони. Направен е извод, че от бежанската история на Ф. Б. не могат да бъдат изведени предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ поради липса на релевантни твърдения за осъществено преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, които да не могат или да не искат да ѝ предоставят закрила срещу преследване. Поставен е акцент върху личното основание за преследване, което следва да е налице кумулативно при наличие на която и да е от предвидените хипотези в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Прието е, че по отношение на жалбоподателката тези условия не са изпълнени. Не са установени и обективни данни за наличие на отрицателните предпоставки по чл. 8, ал. 7 и ал. 8 от ЗУБ. Въз основа и на информацията в представените справки от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ - МС относно общественото политическото и икономическото положение в държавата по произход и конкретно в района, в който е декларирала, че е живяла жалбоподателката преди да

напусне С., както и в областите, за които са оповестени данни за водени въоръжени сблъсъци при сваляне на предишния режим, административният орган, позовавайки се на Решение на СЕС от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 и на тълкуването на дефинираното понятие за «посегателство», дадено в чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95 /ЕС, е приел, че не са налице данни за «тежки и лични заплахи срещу живота или личността» на молителката, включително и такива – срещу живота и личността ѝ, присъщи на ситуации на въоръжен вътрешен или международен конфликт, а не отделни актове на насилие. Констатирано е, че информацията за обстановката в С. в приложената справка вх. № ЦУ – 1852 от 27.08.2024 г. отговаря на разширенията на тълкуването на чл. 15, б. «в» от Директива 2011/95/ЕС, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30.01.2014 г. по дело С-285/12, което предполага оценката ѝ единствено при прилагане на хипотезата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В този смисъл е посочено, че по изключение за наличие на подобна заплаха в решенията е прието - достигане на степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната до такова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване ще бъде изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Поставен е акцент върху признатото право на суверенна преценка на «компетентните национални органи до които е подадена молбата, или на съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба» по отношение на силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт. Посочено е, че Д. остава до голяма степен незасегнат от насилието, което е обхванало други части на С. с оглед възвръщания контрол на правителството през м. май 2018 г., въпреки че са отчетени данните за атаки с коли бомби през м. април и м. май 2023 г., експлозията на кола бомба в полицейското управление в Барзех отговорността, за който е поет от организацията «Ислямска държава», извършваните в близост до Д. или на международното летище израелски въздушни удари в периода м. февруари 2023 г. – м. ноември 2023 г., наложили и временно затваряне на летището. Административният орган се е позовал и на регистрираните от Сирийската мрежа за човешки права смъртни случаи на цивилни лица – 1 смъртен случай през цялата 2021 г., за периода август 2022 г. – юли 2023 г. – 3 цивилни жертви, а за периода м. август – м. ноември 2023 г. – 4 смъртни случая на цивилни лица, както и на данните за 600 097 вътрешно разселени лица в Д. към м. май 2022 г., преценявани с оглед актуалните Насоки за С. на Агенцията на ЕС за убежището, според които не съществува реален риск цивилно лице да бъде лично засегнато от безогледно насилие, по смисъла на чл. 15, б. «в» от Квалификационната директива. Направен е категоричен извод, че на Ф. Б. може да бъде предоставен хуманитарен статут на някое от основанията, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ доколкото не е налице риск при завръщането ѝ в държавата по произход да стане жертва на тежко посегателство като смъртно наказание, екзекуция или изтезание, включително на нечовешко или унижително отношение и наказание, упражнено от който и да е от субектите по чл. 9, ал. 2 от ЗУБ.

Данните от бежанската история на жалбоподателката са преценявани и с оглед наличието на предпоставките, визирани в чл. 8, ал. 8 и чл. 9, ал. 5 от ЗУБ. Прието е, че територията на [населено място] в едноименната провинция на С. където кандидатът за закрила е посочила, че е останал да живее съпругът ѝ, може да се ползва трайно и безпрепятствено, включително и да разчита на ефективна закрила поради липса на основания за реален риск от преследване или за страх, че би понесла тежки посегателства. Въз основа и на информацията за предоставяни от ВКБООН и партньорски неправителствени организации услуги за закрила на вътрешно разселени лица, завърнали се бежанци от приемни общности, а и на търсещи закрила лица, административният орган е направил извод, че в конкретния случай няма добре обосновани

опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, за да се приеме, че са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, предвид липсата на данни за наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на територията на държавата по произход, при който безогледното насилие да е на такова високо ниво, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че жалбоподателката поради самият факт на пребиваване ще бъде подложена на реална опасност да претърпи лични заплахи и да бъде преследвана. Данните за съществуващо насилие и размирици, включително и въоръжени стълкновения в отделни райони на страната са преценени като не отговарящи на квалификацията „безогледно“, така че да могат да обосноват невъзможност на кандидата да се ползва от закрилата на държавата си по произход. С тези аргументи е обоснован извод за липса на предпоставките по чл. 8, ал. 8 и чл. 9, ал. 5 от ЗУБ. Отчетен е, че хипотезите на чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ са неприложими към конкретните данни за жалбоподателката.

Личните ѝ обяснения, дадени в съдебното производство не съдържат различна информация от оценяваната и от административния орган относно релевантните факти за личното ѝ положение на кандидат за международна закрила.

Така описаните неспорни за страните фактически данни, а и информацията в приетите актуални справки за държавата по произход, изготвени от Дирекция «Международна дейност» на ДАБ – МС – вх. № МД-02-109/29.11.2024 г. (л. 70 – л. 76) и вх. № МД-02-20 от 14.01.2025 г. (л. 70 – л. 76), дават основание за следните правни изводи :

Жалбата е процесуално допустима – депозирана е в предвидения в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗУБ преклузивен срок (*Решението е връчено на жалбоподателя на 30.10.2024 г., а жалбата е заведена на 07.11.2024 г. - л. 5*). Подадена е от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган. Издадено е в писмена форма, при спазване на административно -производствените правила и правилно прилагане на материалния закон, в съответствие с неговата цел.

От приетите, неоспорени от страните по делото доказателства се установява, че жалбоподателката е информирана писмено на разбираем за нея език (*арабски*) за реда, който ще се следва в производството по подадената молба за получаване на международна закрила, за правата и задълженията ѝ, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (*чл. 58, ал. 8 от ЗУБ*). Своевременно и надлежно е уведомена за датата на насроченото интервю, по време на което ѝ е предоставена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, като за целта ѝ е осигурен преводач от и на арабски език. В приложения протокол, с който е документирано проведеното интервю, жалбоподателката с подписа си е удостоверила липсата на възражения и необходимостта от допълнения в съдържанието му. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ, молбата е разгледана индивидуално, а на кандидата за закрила е предоставена възможност да изложи свободно и добросъвестно всички обстоятелства, които счита за значими без ограничения за представяне на доказателства.

Обжалваното решение е издадено в съответствие с материалния закон. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че

изложените от Ф. Б. причини за напускане на държавата по произход не отговарят на изискванията на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразно и обосновано административният орган е приел, че жалбоподателката не е посочила нито едно обстоятелство, което може да бъде свързано, с която и да е от причините за преследване, посочени в закона.

В проведеното интервю изрично е отрекла да е била обект на преследване от държавата, партия или организация, включително и недържавни субекти, да е имала проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата си принадлежност. В бежанската си история е заявила единствено, че е напуснала С. заради несигурността за бъдещето и поради незатихващите въоръжени стълкновения. Посочила е, че съпругът ѝ продължава да живее в С., както и че не са били преследвани. Събраните в хода на административното производство доказателства не установяват обективни данни за преследване или за наличие на основателен страх от такова, дължащо се на раса, религия, националност, убеждение. В този аспект, съответен на изискванията на закона е изводът на административния орган за липса на основания, на които на жалбоподателката Ф. Б. да бъде предоставен статут на бежанец.

Правилна и обоснована е и преценката относно липсата на основания за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила в държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в пълен синхрон с нормата на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (*отм. с Директива 95/2011/ЕО*) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и лица, които поради други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. В Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 (*приложимо и по отношение на действащата Директива 95/2011/ЕО*) Съдът на Общността е приел, че разпоредбата на чл. 15 б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета следва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието за представяне на доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на личното му положение елементи; съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено когато степента на характеризиращото протичащ въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявано от компетентните национални власти, сезирани с молбата за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба достига такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тази територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Безспорно е установено, включително и от представените справки от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС относно общото положение и актуалната политическа и икономическа обстановка в С., че към момента няма данни за безогледно насилие на територията на цялата страна, поради което не са налице основанията за приложение на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Следва да се отбележи, че административното производство е проведено задълбочено и

всестранно, установени са всички релевантни за спора факти, извършена е обективна преценка на наличието на опасностите от преследване и на реалната опасност от тежко посегателство, обсъдена е актуалната обстановка в страната по произход. Приетите като доказателства по делото актуални справки за положението в държавата по произход на кандидата за закрила, последната от 14.01.2025 г., изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС (вх. № МД-02-109 - л. 70 – л. 76 и вх. № МД-02-20 – л. 81 – л. 86), също не съдържат информация за наличие на безогледно насилие на територията на цялата страна, в контекста на предпоставките за реален риск от преследване. Отражена е промяната в официалното управление на държавата, както и усилията на международните институции за осигуряване на необходимата хуманитарна помощ и разширяване достъпа до услуги за закрила – официално заявленият от генералния секретар на ООН А. Г. в изявление пред репортери на 19.12.2024 г. ангажимент на ООН за подкрепа през предстоящия преходен период, включително позицията на специалния пратеник на ООН за С. – г-н Г. П. изразена по време на срещата с лидерите на фракциите, управляващи различните райони в С., включително и на „Х. Т. ал Ш.“ – *„има много надежда сред цивилните за началото на нова С., която в съответствие с резолюция 2254 на Съвета за сигурност ще приеме нова Конституция, която ще гарантира, че ще има социален договор, нов социален договор за всички сирийци“*. В този контекст е възприета информацията за възобновената дейност на 94 от общо 114-те подкрепяни от Върховния комисариат на бежанците на ООН обществени центрове – регистрираните след 28.11.2024 г. 58 500 случая на заявени услуги за закрила, както и позицията на турския министър на вътрешните работи и оповестените мерки за осигуряване на безпроблемен и ефективен процес на доброволно завръщаните се в С., които в периода между 08.12.2024 г. и 30.12.2024 г. са били около 34 114 души. Административният орган е отчел и позицията на правителството на Й., възстановените полети до летището в Д.; осъществената първа трансгранична мисия на Световната здравна организация на 06.01.2025 г. в С. С., предоставеното 6 месечно изключение от санкциите, наложени от САЩ, т. нар. Общ лиценз, считано от м. януари 2025г. и ангажимента на Катар за финансиране, с което да бъде обезпечено увеличението на заплатите в публичния сектор.

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че обосновано и законосъобразно административният орган е счел, че не са налице предпоставките, визирани в разпоредбите на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателката Ф. Д. Б., поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. Д. Б., [дата на раждане] в провинция Д., Сирийска арабска република, гражданин на С., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 10566 от 08.10.2024 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), с което е отказано да ѝ бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: